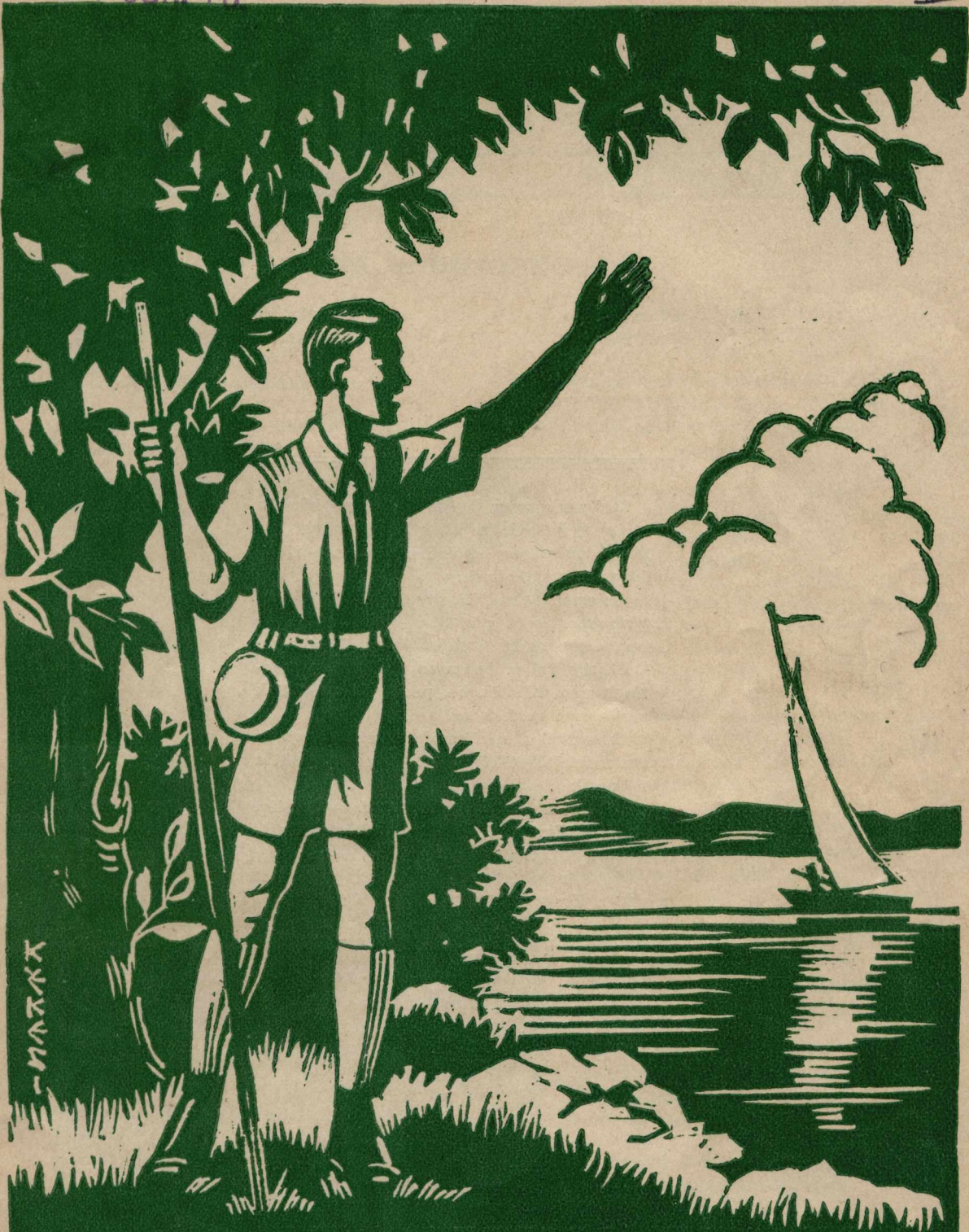

1941 JUN. 10

V.

MARK

IF YOU EVER

Rejtélyversenyünkben pontszámaik alapján győztesek a következők, mivel elérték a lehetséges legtöbb pontszámot (242).
Jutalomkönyvet kapnak:

Kelemen Tamás, Kilczer Gyula, Kucsman Árpád, Odorfer Magda, Sándor Judit, Steiner Gábor, Zelenánszky András, Valent Béla.

Sajnos, sokan éppen az utolsó szám megfejtéseit nem küldték be, pedig bekerülhettek volna a nyertesek közé.

Ezenkívül a szerkesztőség, mint buzgó és ügyes megfejtőket könyvjutalomban részesíti a következőket:

Herrstein Gyula, Hrabovszky Mihály, Mamminger Ernő, Mórítz Péter, Túróczy Erzsébet, Varga K. György.

Rejtvényeikért ugyancsak könyvjutalmat nyertek: Kossuth Tivadar, Borbély Károly.

IFJÚ ÉVEK

BUDAPEST, 1941. JUNIUS.

XIX. ÉVFOLYAM 10. SZÁM.

Dal a búzaszemről

Dúsan került és élettelenen
a föld alá az első búzaszem.
Magán érezte még
az Úr alkotó, teremtő kezét.

Aranynap fénye lenn nem érte már,
nem érinthette csillanó sugár.

Buzamező

Kunfalvi R. felvétele.

Mégis meleg titokkal volt tele
sötétlő éjjele.

És egy napon a szíve meghasadt
ott lenn a durva, barna föld alatt.
Szállt, szállt a hir fekete réteken :
Meghalt a búzaszem.

Ég, öltö magadra borút, felleget,
zokogj, zokogj a gyilkos föld felett.
Pacsirta sírjon, sírjon a dalod !
A búzaszem halott.

Dalold a gyászt, dalold a szenvedést,
sötétlő mélyben kínos tespedést,
ahol a fény többé rá nem talált.
Dalold a nagy halált.

És a magasban megzendült a dal :
Győzelmes élet! Édes diadal!
Meghasadt szívből nő a búzaszál.
A halál nem halál.

Halleluja! Aranykalász fakad,
aranykalászból újra hull a mag
és újra meghal : életet terem.
Az élet végtelen !

Aranytenger ring szét a földeken,
amerre néz, amerre lát a szem,
s halálból támadt életről beszél,
ha rázza lenge szél.

Halálba hullott égi búzamazag,
erő és élet szívedből fakad.
Halálod támaszt ezer életet,
mert égi kéz vetett.

Ne sirjatok a búzaszem felett.
Oszoljatok szét, sűrű fellegek.
Elmult Nagypéntek és
halleluja, most sarjad vetés!

Túrmezei Erzsébet.

Az osztálykönyv

Szándékosan legutoljára hagytam őt, a félelmetest, minden diák szellemi fényképalbumát, lelki ujjlenyomatos könyvét, az osztálykönyvet. Felelet helyett egyszerűen feltárta lapjait: „Nézd, forgasd végig s megtalálod benne az osztály lelkének hű keresztmetszetét. Minden név mellett számokat találasz. Tört vagy egész számokat, amelyek itt alul egy nagy piros számban egységes eredménnyé futnak össze. Ez a nagy piros szám egy évi munka gyümölcse és ítélete.

Kétféle felfogás uralkodik ezzel a nagy piros számmal szemben. Vannak, akik csak ezért dolgoznak minden megengedett és meg nem engedett eszközzel. Állandóan számítgatnak és munkájukat, szorgalmukat, produkáló képességüket, sőt a görbe útjaik szemfényvesztő ügyességét is csak azért vetik latba kellő alkalmakkor, hogy ez a szám javuljon. Egyébként nem érdekli őket a munka, semmi belső közösségük nincs vele.

A másik fajta viszont lenézi ezt a számot, mert nem tartja igazságosnak. Erejét, tehetségét ő maga érzi legjobban, csak itt, ebben a „lélek- és egyéniségnyomorító” középiskolai rendszerben nem tudja kifejtetni. Mit neki piros szám, bizonyítvány! Majd künn az életben, ott mutatja meg, kicsoda ő!

Mindkét felfogás teljesen helytelen. Az elsőből születik a „stréber”, a „karriervadász”, aki látszateredmények ügyesen maga alá rakott létráján mászik fel olyan fontos helyekre, ahol semmiképp sem tud megfelelni hivatása nagyvonalú követelményeinek, azért csak nyomorítja a nemzeti életet, akadályozza a természetes, egészséges fejlődést. Címében, rangjában tetszeleg, de csak a kívülről ráaggatott cím és rang adja neki a tekintélyt, nem a belső tartalma, az életéből kisugárzó erő, tehetség és erkölcsi energia. S mennyi minálunk az ilyen!

De még ennél is szomorúbb a másik fajta, aki állandóan a „majd”-ra épít. Majd megmutatja ő. Most és itt nem lehet és nem is érdemes. Mindenki tudja (leghatványozottabb mértékben persze ő maga), hogy valóban tehetségek áldott csirái rejtőznek benne. De hát én, az osztálykönyv, nem rejtőzködő lehetőségeket, hanem előmutatott eredményeket tudok csak kicsapni egy esztendő munkájának oldalából abban a bizonyos piros számban. Még szomorúbb azonban, hogy az a „majd”, igen sokszor mindig csak „majd” marad. Mert a nagy eredmények létrehozásához nem elég a tehetség. Majdnem ugyanakkora, sőt tán többször olyan nagy belső erkölcsi energia, önfegyelmelési készség, akaraterő is szükséges hozzá. Ez pedig csak az állandó, már gyermekkorban teljes komolysággal megkezdett gyakorlat útján növekedik. S mivel a képességeknek ez a „megfeszítése” (akármilyen irányban, nemcsak az adott tehetség irányában), középiskolás korban a legtöbb „tehetségesnél” majdnem teljesen hiányzik (mennyi a „hasalásból”, hallomás után élő, aki „sohse tanul, mégis tud”), azért marad az a „majd” mindig csak „majd”. Azért pusztulnak, vagy szorulnak teljesen háttérbe a „tehetségesek” és uralkodik a „stréberek” siserahada. S ez teljesen a „tehetségesek”, az én piros számomat megvetők bűne. A mi magyar életünknek ez a tragikusabb, szomorúbb jelensége...

Minden vágyam az, hogy az én évvégi piros számaim első sugarai lehessenek a dolgozó magyar tehetség nemzetmentő és új magyar életépítő jövendőnek.

A IV B Hetilapja

A tízperc elején nagy lótas-futás volt a földszinti folyosón. Néhány négybés látszott felettébb mozgékonyak, pedig ők csak vendégek voltak ott. Egy-egy újdonsült hosszúnadrágos elhelyezkedett az alsóbb osztályok ajtaja előtt

roljátok ám!” — kotyogták a köréjük sereglő aprónépek.

— Mibe fog kerülni egy-egy szám? — csipogták azok félénk összevisszasággal.

— Nagyon olcsó lesz, csak 5 fillér!

— harsogott a válasz. Többre nem jutott, mert a rendet féltékenyen őrző felsőosztályos ellenőrök megjelentek a földszinten. Megrohanták a fel-felbukkanó röpcédulásokat, de nemsokára a csengő hangjára az érdeklődés első hulláma kénytelenségből elült. A csoportok elszéledtek az egyes osztályokban. Akit érdekelt, úgy is tudta már, miről van szó.

— Pár nap mulva tehát megjelenik egy diákujság! — mormolta Boci maga elé a padjában. — De kik lehetnek a magas szerkesztőségben?

Nem ismerte a nagyobb diákokat. Szeretett volna jelentkezni náluk, mint munkatárs, de révedezéséből az ajtó nyílása ébresztette fel. Kezdődött a következő óra.

A tanár uraknak is könnyű volt a szerkesztési lázról meggyőződniek. A tantermek ajta-

ját ugyanis előfizetési felhívások díszítették. A szemek lassan hozzászoktak. Volt ugyan egy-két tanár úr, akiknek nem tetszett a hirdetés. Állítólag elvonta a gyerekek figyelmét a közös osztálymunkától! Levették, vagy leszedették napok múlva a sárguló papírost, de a négybé ebbe nem nyugo-

A papirszeletet lerántotta az ajtóról.
János F. rajza.

és várta az órától kitódulókat. Hamarosan magukra vonták a figyelmet, amint az elsietők markába kis papírdarabokat nyomtak. Hozzá még túl is kiabáltak kamaszosan recsegő hangjukkal a visító kicsiket.

„Hétfőn megjelenik a IV./B. hetilapjának első száma! Aztán megvásá-

dott bele. A teremajtókat ugyan megkímélték a céltalan papírpcsékolástól, de a padokból egyre több élénkzöld reklámcédula került elő.

Az újdonság keltette öröm az idő múltán kezdett megszokottá válni. Egyesek már a lap megszűntével ijesztgették a benfenteseket. Állítólag nem volt mit írniok. De ezt főképen az irigyek terjesztették, nem négybések. Ezek a vaklármára jelszóba adták, hogy minél több verekedés legyen az osztályban. Ezekről *Zacc* még színesebb riportot írhat, mint az eddigi püfölésekről tette, amelyekkel nevezett főszerkesztő irodalmi halhatatlanságát megalapozta. Ő nyugodt volt lapja sorsa miatt.

— Majd gondoskodom arról, hogy minden számban legyen újabb véres verekedésről szóló vezércikk! — mondta magában dagadó önérzettel. Már vette is a ceruzáját és rótta a sorokat *Mester* és *Cinga* esetéről.

Otthon kétségbeesve kérdezte *Cinga* anyukája:

— Fiacskám, honnan van az a hatalmas kék folt a szemed alatt?

— Az úgy volt, hogy torna órán véletlenül nekem szaladt kézilabdázás közbe *Mester*, a legjobb barátom — hangzott a magabiztos válasz.

— De hiszen ma nem is volt *Fekete* tanár úrral órátok!?

— De igen, mert elmaradt a német. A tanár úr katona, tetszik tudni.

Az édesanya megnyugodott. Pedig akkorra már végetért a diákok aranykora, a helyettesítés. Az igazság az volt, hogy *Cinga* nagyon elcsigázott volt már a verekedés előtt. Némethől szekundázott be éppen, rövid, hiábavaló erőfeszítések után. *Mester*nek ezen az órán szerencséje volt, nem hívták

fel. Hálából bosszantani kezdte *Cingát*, aki a tanár urat előbb visszakívánta tehetetlenségében valamelyik orgyilkos csetnik gyilokja elé. Vérszomját azonban csak *Mester*en tudta levezetni, akit társai biztattak, hogy csak bosszantsa *Cingát*. Ez volt az előzménye a kék és zöld foltoknak.

De *Cinga*, miután édesanyját megnyugtatta, a délután csendjében a könyvek fölött felragyogó arccal a nézeteltérést így suttogta el magában:

— Holnap jelenik meg hőstettem a lapunkban! Milyen kár, hogy nem én írom meg. De hiszen *Mester* úgyis többet kapott!

Másnap *Cinga* mégis, hogy-hogy nem, kénytelen volt orvoshoz menni. Titokban maradt volna a dolog, — a szülők állítólag máig sem tudnak róla — de a magyar óra első volt és *Cinga* mindjárt akkor akart elkéredzkedni kezelésre. A mindig könyörtelen tanár úr ezúttal kíváncsi volt: meg merte kérdezni, hogy miért kér távozási engedélyt.

— A doktor úr vár és már tegnap kellett volna hozzá mennem — dadogta *Cinga* kissé bizonytalanul.

— Mikor rendel a doktor úr? — izgatta a tanárt a szokatlan időpont.

— Fél tizenkettőre kell nála lennem — szaladt ki a gyerek száján. De már megbánta, hogy nem tévedett a maga javára három órát. Lehet az is, hogy nagyon belésajgott a fájás, vagy talán a magyar nyelvtantól szökött fel a hőmérséklete egyszerre, ezért felejtett el gondolkozni most az egyszer. — Ez a kérdés még nincs eldöntve. *Cinga* az órát felelés nélkül úszta meg. A rosszmájúak azt állítják, hogy a csendő hangjára elmosolyodott. Ekkor már semmije sem fájhatott!

De a tanár úr ezúttal nem látott mindent, mint szokta mondani máskor. Figyelmét más kötötte le. Egyesek a négyében tudni vélik, hogy óra közben többször vetett futó pillantást az ajtóra. Az osztályban tudták, hogy ott van a legújabb röpcédula, kissé nagyobb is, mint a multban. A tanár úr valóban alig várta a csengetést, mert szerette volna tudni, hogy milyen újabb újságírói ravaszással csinálnak propagandát a diákjai. Így elemezte viselkedését *Almás*, a kritikus, amikor mesterrük megindult végre az ajtó felé. Lassabban ment, mint szokott, tehát olvasott. Szeme ugyanis a kis plakátra volt szegezve. Egyszerre váratlanul megtorpant. A következő pillanatban egyet mozdult a keze. A papírszeletet lerántotta az ajtóról, összegyúrta és a földhöz vágta. Rákvörös arccal végignézett az osztályon. A diákok dermedt csendben figyelték a fejleményeket. Egyelőre nem értettek semmit. Tekintetük valami megbotránkozásfélét árult el inkább, mint félelmet. Az ő lapjuk hirdetését gyalázat érte! Ellenségesen nézett szembé egymással tanár és osztály. De ez a feszültség pillanatok alatt feloldódott. Magyar nyelvi tanítójuk magából kikelve vágta fiaihoz a következő szavakat:

— *Ma reggel háromnegyed nyolc órákor megjelenik a „IV. B. lapjának harmadik száma.”* (A nyomdász bácsit erőszakkal lehetett csak kényszeríteni az idézet pontos szedésére.)

A hibákat többszörösen hangsúlyozta, amelyek nagyon égették. Érezte, hogy nem jár el tapintatosan, de kénytelen volt tetemre hívni a felelős szerkesztőt. Amíg farkasszemet nézett az osztállyal, lábbal tapodva érezte négy évi tanítását. Pillanatnyi csend

után a tekintetek *Hellas* felé fúródtak. Ő volt a segédszerkesztő, mint az Ifjú Élet irodalmi pályadíjnyertese kapta ezt a magas kitüntetést. De ő nem vállalta a helyesírásból fakadó botrányért a felelősséget. Elhárította magáról a szidást. Torkából bugyborékolta alig érthetően:

— Gyuri írta a plakátot!

Gyuri, azaz *Zacc*, a nagy főnök azonban nem volt a helyén. Hiányzott. Csak írói álneve úszott a fojtott levegőben. A magyar óra után jelent meg, hóna alatt hatalmas köteggel. Szerkesztési bajokra hivatkozott, de az osztályfőnök úr szívét még ezzel sem tudta lágyítani: ez az órája igazolatlan maradt.

De ez már később történt. A sértett tanár úr elkérte a megjelent számokat. *Fogoly* vállalta a kézbesítést, elszántan arra, hogy az osztály rajta tölti ki bosszúját ezért a lépésért. Először két szám reszketett ijedt kezében. Nemsokára a harmadikkal teljes lett a sorozat.

Erre az utóbbira várt biztosan Bojtos is, az I. A. osztály csillogószemű kis nebulója. A IV. B-ből kilépő haragos tanár majdnem beleütközött az első emelet szokatlan látogatójába. *Morcos* arcához szabta hangsúlyozásban a hozzá intézett kurta kérdést:

— Mit keresel, fiam, a IV. B. előtt?

A gyerek nem tudott semmiről, mi égeti a tanár úr lelkét. Csilingelt a hangja, amikor gyanútlanul, boldogan válaszolta:

— A háromnegyed nyolc órákor megjelent harmadik számért jöttem.

Kiejtése annyira kifogástalan volt, hogy a tanár úr elmosolyodott. Biztosan négy év előtti képek vonultak előtte a IV. B-ről, amikor mint I. B-sek

az ő kis tanítványai is még az elemisták buzgalmával törték át magukat minden akadályon. Azóta megtorpan-
tak. Vagy csak az érdeklődésük más? De micsoda?

Percek alatt végigolvasta a „IV. B. Hetilapja” számait. A helyesírási hibák hemzsegték a három-három ka-
poccsal átütött, írógéppel sokszorosított, primitív kiállítású füzetkében. Talán nem is a szerkesztők a hibásak, hanem a gépük rossz. Legalább is ezt mondta Fogolynak, amikor visszaadta

a tizenöt fillér értékű vagyontárgyakat.

Amikor utoljára ránézett még a címlapra, megragadhatta valami a figyelmét, mert búcsúzóul ennyit szólt: IV. B. — I. évf. A szerkesztőség meg-
érdemli kiválósága jutalmául, hogy a hetilap II évfolyamát is a IV. B. pad-
jaiban adhassa ki, változatlan címmel, csupán egy évvel érettebb fejjel, — és minden bizonnyal nagyobb kézügyes-
séggel az írógépkészítésben.

Blázy László.

Marianne megtért az Úrhoz

Vártuk őt vissza, mindig visszavár-
tuk. Olyan nagy volt az örömünk min-
dig, ha jobb hírt hallottunk róla, ha
több lett a reménységünk abban, hogy
még visszatér közénk. Sokszor hiány-
zott nekünk és amikor nem jött, mi-
mentünk el hozzá, hogy kezet szorit-
sunk vele, szemébe nézzünk és lássuk
szemének, szellemének fényét, ami
még törekenységében is olyan nagy
ékessége volt. Mennyire érdekelte
akkor is minden, hogy sugárzott, át-
szellemült az arca, amikor iskolájáról
beszélt, amelyik édes otthona volt. Ke-
vés diákról lehet elmondani azt, amit
ő róla nyugodtan, kiegyensúlyozott, hű-
séges, megbízható és kötelességtudó
volt. Becsületet szerzett munkájával
magának, osztályának, iskolájának,
hogy készült megvívni a szellem har-
cát sokakkal a tanulmányi versenyen,
megállta a helyét mindenütt, padban,
dobogón, zongora mellett, a Bajtárs
szeretasztalánál. Érdekelte mindaz,
ami gazdagíthatta a lelkét, szeretett
tanulni és tudott szeretni nagyon... És
nem jöhetett közénk vissza, hogy együtt
legyünk a búcsú órájában, ballagáskor

végigjárja a régi osztályokat, ahol fel-
nevelkedett, az öreg folyosókat, ahol
annyit nevetett, beszélgetett társaival,
a dísztermet, amelynek a falai között
annyi sikert aratott, megsimogassa az
öreg falakat és utána számat adjon is-
kolai munkájáról az összefoglalások
napjaiban. Azokban a napokban ő már
igazán messzi útra készülődött, komo-
lyabb számadás előtt állott, — nem mi
hívogattuk, szólítottuk, az Úr hívta
színe elé. A nagy számadásra, az igazi
érettségire kellett már akkor jelentke-
nie az Isten színe előtt, a nagy vizsgát
kellett megállnia és mi tudjuk, bizo-
nyosak vagyunk felőle, hogy Marianne
a hűségével, szeretetével, komolyságá-
val és tudásával ezt az utolsó vizsgát is
megállotta. Mi szegényebbek lettünk,
hogy ő elment, de ő nagyon gazdag
lett, hogy Istenhez tért. Ura örömébe
bemehetett. Ma még rettenetesen fáj a
szívünk, nem értjük meg, ami történt,
holnap az ő sugárként visszatérő lelke
vígasztal majd meg és ad erőt arra,
hogy elmondjuk: mind jó, amit az Is-
ten tészén. Marianne Isten áldjon, Ma-
rienne, Isten veled. R. L.

A gyorsdandár hazatérése

Mult számunkban emlékeztünk meg arról az örömről, mely a husvéti szünetben érte megcsonkított hazánkat azzal, hogy dicső honvédeink a Délvidéken újra elérték az ezeréves határt s az ősi földnek egy újabb darabja tért vissza az anyaországhoz.

Mai számunk képei közül néhány ezzel az örömmel kapcsolatos. A főváros közönségének alkalma volt látni a déli harcterről hazatért gyorsdandár bevonulását. Büszkeség és bizalom töltötte el a sokezernyi nézősereg lelkét, amikor végignézhette a jókedvű, ki-

Motorkerékpárosok.

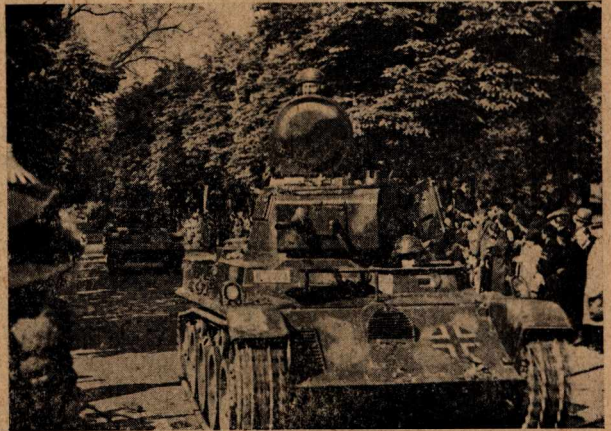

Felvonuló gépkocsik.

bámulatot keltett az a példás rend és fegyelem, amellyel a menet haladt s ahogyan egy jelre az egész oszlop pillanat alatt megindult vagy megállott. A bevonulás után mindenki azzal a nyugodt bizalommal és büszke tudattal ment haza, hogy a magyar honvédség nemcsak a világháborús hősöknek méltó utódja, hanem egyébként a világ legjobb katonái mellett is megállja a helyét. Olyan erőt képvisel ez a pompás hadsereg, mely itt a Dunamedencében mindig döntő súllyal fog a kérdések elintézésébe beleszólni.

tűnően felszerelt, bátor hősokeket. A budapesti diákság is kivette részét az örömből és ünneplésből. Amerre a menet elvonult, mindennütt ott lelkesedett, újjongott a tanulóifjúság s ha egy pillanatra megállt az autóknak végeláthatatlan sora, mindjárt megindult a barátkozás a mai és a leendő hősokek között.

Gyönyörű látványt nyújtottak a felvonuló tankok, a nehéz páncélos autók, a gépkocsival vontatott ágyúk, a motorkerékpáros és kerékpáros osztagok. Még nagyobb

Tank.

KERESZTELŐ JÁNOS

Annyira ádventben emlegetett próféta Keresztelő János, hogy szinte nehéz róla beszélni most, amikor az egyházi esztendő közepén tartunk s az ünnepes félévnek maholnap vége lesz. De csak róla kell írunk, mert ő annak a gondolatmenetnek utolsó láncszeme, melyet ez évben követtünk. Onnan indultunk ki, hogy Ábrahámnak az Isten 3 ígéretet adott, s azt kutattuk, hogy miképpen váltotta valóra az Úr minden szavát. Az 1. ígérettel kapcsolatban (t. i., hogy Ábrahámnak fia születik s utódai néppé sokasodnak) beszéltünk Jákóbról; a másodikkal kapcsolatban pedig (t. i., hogy Kánaán országát megkapja Izráel) Mózesről; a harmadikkal kapcsolatban pedig (t. i., hogy Ábrahám családjából születik a Megtartó) I. II. III. Ézsaiásról s Jóelről és most írunk még Keresztelő Jánosról. S ezzel elérkeztünk Jézushoz, az örök Igéhez, akiről szól Ó- és Újszövetség egyaránt. Itt aztán mi ketten elbúcsúznak a nagy vakációra, remélem azonban, hogy a mi Urunktól Jézustól szintén nem válsz el s az Ígét továbbra is hűségesen forgotod, hiszel és imádkozol.

Lukács 1:5—25. v.

Angyali híradás.

Az Isten előre bejelentette Keresztelő János születését. Legelőször Malakiás próféta által (Mal. 4:5.), most pedig egy angyal által. S a kegyes hagyomány ennek emlékét olyan pontosan megőrizte, hogy egész részletesen tájékozódhatunk a próféta születésének körülményeiről. Sok hasonlóságot találunk ebben Ábrahám és Sára történetével s Izsák születésével. Ezért egyes részek magyarázatául egyszerűen utalunk az Ábrahámnál korábban mondottakra. Itt pedig csak azt emeljük ki, hogy Igénk szerint Keresztelő János kb. Kr. e. 5-ben született, mert az itt említett júdeai király, Heródes, Kr. e. 4-ben már meghalt; apja Zakariás pap, anyja pedig Erzsébet volt. Apai s anyai ágon papi nemzetség fia, és ami többet jelent: istenfelő szülők gyermeke. Születése Isten áldása szüleinek, mert ezek különben gyermektelenek maradtak volna; de áldás az egész nép számára, mert az ő útkészítő munkája után eljön a világ Megváltója.

Lukács 1:57—80. v.

Születése.

Törvény szerint (I. Móz. 17:12.) nyolcadnapon minden zsidó fiúgyermeket körül kellett metélni, s ekkor adtak nevet is neki. A névadás az apa joga volt. Különös, hogy itt mégis a rokonok akarják az újszülöttet elnevezni, talán azért, mert az apja se nem hallott, se beszélni nem tudott. Mesterkedésük azonban nem sikerül, mert Zakariás és Erzsébet a rokonok megrökönyödésére közösen a János nevet adják fiúknak. Miért? Erre vonatkozólag itt nem kapunk semmi választ, de megfejtí a titkot Luk. 1:13. v., mely szerint Isten rendelte a fiúnak ezt a nevet. A név jelképes, annyit jelent, hogy Isten irgalmas. Ezt kell hirdetni Jánosnak.

S ezt hirdeti már is az apja, Zakariás a kezdő szava miatt latinul Benedictusnak nevezett énekében. Csodálatos, hogy az apának az örömet mennyire elnyeli ebben a himnuszban a zsidó embernek az örven-

dezése s mennyire nem fiának lelkendezik az öreg pap, hanem a már biztosra vett Megváltó eljöveteleért mond dicséretet az Úrnak. Csak a végén kerít sort fiára s mondja el nekünk, miként pár hónappal előbb neki mondotta el az Úr angyala, hogy mi lesz a Keresztelő hivatása. S közben azt is megtudjuk, hogy Zakariás semmit sem tud a Megváltó szenvedéséről és haláláról, mert ezekről nem szól, s mint fajtájának jó papja, a Messiás elküldését csak Izráel népe számára várja.

Lukács 3:1—18. v.

Fellépése.

V. ö.: Máté 3:1—12. v., Márk 1:1—8. v.

Tibérius császár Augusztus után következett a trónon, aki Kr. u. 14-ben halt meg. Így tehát Kr. u. 28—29-ben léphetett fel Keresztelő János, mert erre az időre esik Tibérius császár uralkodásának 15. esztendeje. Nem a fővárosban kezdi meg működését, ahol született, hanem a Jeruzsálem és Jerikó között elterülő pusztában. S úgy látszik, hogy már előzőleg is itt élt, amint Máté és Márk írja, egészen beduin módon, mert teveszőrbe öltözött és sáskát, meg erdei mézet evett. Lukács azonban mindezt nem említi, ellenben Máténál és Márknál terjedelmesebben jegyzi fel Keresztelő János ígéhirdetését. Így határozottan megvilágosodik előttünk a prófétának a Messiásról vallott nézete. Nem olyan szűkkebelű, mint az apja s általában azok a zsidók, akik az eljövendő Krisztust egyes próféták hatása alatt lefoglalták kizárólag Izráel népe számára. Ő tudja, hogy a Megváltó minden népnek Szabadítója lesz. S annál inkább sürgeti a saját népét, szeretné előkészíteni az Úr érkezésére, hogy valahogyan le ne maradjon a többi népek mellett. Ezért bűnbánatot követel mindenkitől, a farizeusoktól és a szadduceusoktól is, helyesebben megtérést, amelyről azt mondja az Ágostai Hitvallás, hogy „két része van. Az egyik a töredelem vagy a rettegés, mely a bűn megismerése folytán fogja el a lelkiismeretet; a másik a hit, mely elfogadja az evangéliumot... Azután kell, hogy jó cselekedetek következzenek, melyek a megtérés gyümölcsei.” Szinte szájukba rágja az embereknek, hogy mit tegyenek; különböző módon azt követeli tőlük, hogy teljes életükkel Istennek engedelmeskedjenek. S oly erőteljes módon tehette ezt, hogy egyesek őt kezdték Messiásnak tartani. Ezért tisztazza Ígékben Jézushoz való viszonyát, mondván: Ő erősebb nálamnál, s megrajzolja a hatalmas Királybíró-Krisztus képét, melyből már-már hiányzik az irgalom.

Máté 3:13—17. v.

Jézus megkeresztelkedése.

V. ö.: Márk 1:9—11., Lukács 3:21—22., János 1:31—34. v.

Nem érti János Jézus megalázkodását, hiszen az Úr nem bűnös, minek akkor neki a keresztség? Jézus igen kurtán felel erre: Engedj most mert így illik nekünk minden igazságot betöltenünk. Micsoda igazságot? 1. Azt, amit II. Ézsaiás kifejezett (53. fejj.), t. i., hogy az ártatlan Megváltó a bűnösök közé kell számláltassék, különben nem szabadíthat meg minket. 2. Azért, amit éppen a Keresztelő János keresztsége foglal magában. János ugyanis mielőtt bárkit is megkeresztelt volna, megkövetelte, hogy bűneiről vallást tegyen. Csak ezután merítette a bűnbánót teljesen alá a Jordán vizébe, úgy, hogy fejét is ellepiék a hullámok. Ezzel jelezte, hogy a régi életnek vége s egy újnak kell mostantól fogva kezdődnie. A keresztség igazsága ez a kettő: a teljes megtérés

és a teljes ujjászületés. Ezeket nem tudjuk mi betölteni. Hogy ezeket betöltse, azért keresztelkedett meg Jézus. S ezzel először arra mutat rá, hogy mi nemcsak jóvátenni nem tudjuk bűneinket, de eléggé megbánni sem. Ebben is Jézusnak kell értünk helyt állni. Azután azt jelenti ez, hogy Isten megkívánja a bűnbánatot, megkívánja még az igaz embertől is.

Ilyen alapos oktatást jelentett János számára a Jézustól odavetett pattogó parancs s János ev. 1. fejezete arról tanúskodik, hogy a Keresztelő megfogadta a tanítást és ettől kezdve küzködve új képet kezd magának formálni az Eljövendőről.

Lukács 7 : 18—35.

Kétkelkedik.

V. ö. :Máté 11:2—19. v.

Némelyek csodálkoznak azon, hogy Keresztelő János hite megingott a börtönben, mások pedig szeretnék kitörölni a Bibliából ezt a történetet. Mi nem csodálkozunk és nem sajnálkozunk e történeten, de örülünk, hogy feljegyeztették.

Nem csodálkozunk, mert ennek a megrendülésnek szükségképpen be kellett következnie azok után, amiket a Keresztelő várt a Megváltótól. Azt látta János, hogy valóban Isten irgalma öltött testet Jézusban, de nem jött el egyszersmind a rettenetes istenítélet, a tisztogatás, Izrael összegyűjtése s Isten királyságának helyreállítása. A Keresztelő pedig mindezeket várta s mert nem látta, azért küldte el két tanítványát Jézushoz. Hogy miként fogadta azután Jézus feleletét, ezt mi már nem tudjuk.

Örülünk is annak, hogy az Írás ezt a történetet így megőrizte, egyrészt, mert látjuk, hogy a leghatalmasabbak is olykor megingonak, másrészt, mert meggyőződhetünk arról, hogy a kétkelésből vezet ki út. Csak bátran Jézushoz kell fordulni, aki az ilyen emberrel szemben nagy megértéssel viseltetik.

János 1 : 19—36., 3 : 22—36. v.

Bizonyágot tesz.

Mi hirdetett János, ezt már előbb is hallottuk fellépésével kapcsolatban. Ezek az Ígék azonban értékesen egészítik ki a már ismerteket. De még előbb egy fogós kérdést vetnek fel, melyet így fogalmazhatnánk meg: Keresztelő János azonos-e Illéssel vagy nem? Az imént ugyanis azt mondta róla Jézus: „Illés ő, aki eljövendő vala“. (Mát. 11:14. Luk. 7:27. v.), most pedig azt mondja ő magáról: nem Illés (Ján. 1:25. v.). Az ellenmondás nyilvánvaló. De egyáltalában miért fontos és miért vetődik fel ez a kérdés, hogy milyen viszonyban van János Illyéssel? Azért, mert Mal. 4:5. v.-ben ezt olvassuk: Ime és elküldöm néktek Illyést, a prófétát, mielőtt eljön az Úrnak nagy és félelmetes napja. S ezt a zsidók úgy magyarázták, hogy az egykor égbe ragadott próféta személyesen fog megjelenni a Messiás előtt. Érthető tehát, hogy mikor a Keresztelő híre megnövekedett, akkor megkérdezték tőle a papok és léviták, kicsoda ő, mert szerettek volna tisztán látni a dologban, s nyilatkozott erről kérdezetlenül Jézus is, mert ő is ismerte Malakiás próféciáját. S miért mondott az egyik nemet, a másik igent? János azért tagadta, hogy Illés, mert test szerint nem volt az, Jézus pedig azért helyeselte, mert szellemi értelemben kétségtelenül Illés volt a Keresztelő s ezt ő maga se tagadta, mert az Úr közvetlen követének vallotta és vallja magát fenti Ígénkben is.

S miben egészül ki a Keresztelő ígehirdetése itten?

Eddig sehol sem láttuk vagy hallottuk, hogy János többet mondott volna Jézusról annál, hogy nálánál mérhetetlenül hatalmasabb Úr a Krisztus s igaz bíró. Vallotta, hogy Isten irgalma nyilvánul meg a Messiás elküldésében, de a megváltás végbementét nagy itélettartás által gondolta. Itt viszont azt halljuk, hogy egyszerre így beszél, mikor meglátja Jézust: „Imé az Istennek a báránya, aki elveszi a világ bűneit!” II. Ézsaiás jut eszünkbe, mert ő beszélt a Messiásról, mint mézárszékre vitt bárányról. Úgy látszik, hogy mégis csak ismerte ezt a csodálatos próféciát Keresztelő János s Jézusban éppen a bárányt, Istennek bárányát látta meg. Vajjon gondolt-e arra is, amiről II. Ézsaiás oly kifejezetten prófétált, hogy e báránynak szenvednie kell és meghalnia? Nem tudjuk. De most már bizonyos, hogy Jézusban nemcsak az uralkodásra termett királyt látta meg, hanem Istennek szolgáját is, aki nem azért jött a világra, hogy néki szolgáljanak, hanem, hogy ő szolgáljon (Mát. 20:28. v.).

Sőt, a Király- és Főpap-Jézus ismeretéről való tanúságtétel után János arról is bizonyosságot tesz, hogy ismeri a Próféta-Jézust, aki az Isten beszédeit szólja (Ján. 3:34. v.). Nem is beszélve arról, hogy a próféták közül nála bizonyos egészen, hogy Atya, Fiú, Szentlélek Szentháromság egy igaz Istenben hisz. Nem hiába mondotta róla Jézus, hogy legnagyobb a próféták között.

Máté 14 : 1—12. v.

Halála.

V. ö.: Márk. 6:14—29., Lukács 9 7—9: v.

Keresztelő János igaz próféta-ságát bizonyítja, hogy nemcsak a farizeusoknak, szaduceusoknak, egyszerű embereknek lobbantotta szemükre vétkeiket, hanem oda mert mondani a negyedes fejedelemnek, Heródesnek is. S ez lett a veszte. Börtönbe került. A rögtöni haláltól csak a nép szeretete mentette meg, sorsát azonban így sem kerülhette el. Vesznie kellett, mint a prófétáknak mind. De csak azután, hogy küldetésének hűséggel eleget tett. Mikor a feje porba hullott, akkor már Jézus átvette tőle a szót, a Keresztelőre jellemző legrövidebb és legkifejezőbb Ígét: „Térjete meg, mert elközelített a mennyeknek országa.”

Grünvalszky Károly.

„Nem kaptam soha szeretetet“

Egy el nem készült arckép

Sok hajsza után elfogták. A környék réme volt. Halálos ítélete kihirdetését könnyösen fogadta. Csak egy kérése volt, hogy elmondhassa az élete történetét. S miután megkapta rá az engedélyt, megindult ajkáról a panasza, keserűség. Egész kicsiny korában vesztette el édesanyját. Apja nem törődött vele, mostohát vitt a házhoz, aki elűzte otthonról. Senki be nem fogadta, soha egy szerető szót nem kapott, pedig a lelke úgy vágyott reá. Taszították, rúgták, kergették, s ő országútak csavargója lett. Vad keserűség, dac támadt a szívében amely mindenki ellenségévé tette. Most itt áll örökre elveszve. — Nem vagyunk-e felelősek érte?

Cézanne, híres francia festő beszéli: Felszólítottak, hogy fesse meg Clémenceau arcképét. Ismertem őt, tudtam, hogy egész Franciaország az övé. Hallottam a beszédeit, melyek káprázatosak voltak, de rombolók is, mint a pestis. Mégis belefogtam a munkába. Eleinte azt láttam, hogy az arc elbizakodott, de már a harmadik ülésnél elkeseredtem. Éreztem, hogy hatással van rám az, ami a belsejében lakozik. Mikor otthon folytattam a munkámat, minden vonás összezsugorodott a szemem előtt. Nem bírtam folytatni, abbahagytam az egészet s fölszabadultam. Egy arc, amelyen egy vonás sincs az Istenben való hitből. Lehet-e ilyen arcot megfesteni?

A mi hitünknek cselédi...

Mire kedves ifjú olvasóink e sorokat kézhez kapják, újból lepergett egy iskolai év. Boldog szünidő, következik a tanuló-ifjúságra, amely után új erővel, új munkakedvvel tér vissza az iskola falai közé. De a már leérettségizett ifjúság nehezebb útra indul, az élet útjára. Legmél-
tőbb, ha a nyári pihenőre, meg az élet-
küzdelemre induló ifjúságnak egyaránt
egyik legnagyobb magyar lángelmé-
nek néhány gondolatát adjuk útravalóul.

Ha valaki, úgy Böhm Károly iga-
zán kiváló vezére lehet a mindenkori
ifjú léleknek. Nemcsak, mint filozófus előtt
nyílt meg az emberi lélek minden rej-
telme, hanem mint kiváló nevelő is köz-
vetlen közelből ismerte az ifjúságot.
Hiszen előbb gimnáziumi tanár volt Po-
zsonyban, majd Budapesten, azután
egyetemi tanár Kolozsvárott. Amikor
hatalmas, az egész tudományos világ
érdeklődését felkeltő művében, „A em-
ber és világá”-ban kutatja az emberi
életvégső célját, valóban olyan útmutatást
ad az emberi léleknek, melyhez életének
minden lépésekor igazodnia kellene.

Különösen az emberi lélek egyik leg-
nagyobb, de talán legnehezebb felada-
tát világítja meg ilyen iránytmutató cél-
lal: az értékelést. Azt az állásfoglalá-
st, amellyel a világ dolgai felé fordul-
unk. Kifejti, hogy a lélek fejlődésének
megfelelően három ilyen értékelés isme-
retes. A legalacsonyabbrendű az, amely-
nek fokmérője az élvezet. (Hedonizmus.)
E szerint értékeli pl. a kisgyermek, mikor
csak azt keresi, ami pillanatnyilag gyö-
nyörűséget szerez számára. Hamarosan
részemél azonban az élvezethajhászás
káros következményeire s kezdi az élvezet
helyett a hasznos keresését. (Utiliz-
mus.) A gondolkodó s helyes értékelésre
törekvő elme azonban ennek az érték-
mérőnek a gyarlóságát is kénytelen be-
látni, hiszen ingatag mérték ez. Ami ma
hasznos, holnap talán már káros, ami
kis mennyiségben hasznomra válik, két-
szeres adagban vesztetre lehet. Élete-
met, lelkem sorsát ily megbízhatatlan
mértékhez nem igazíthatom. El kell jut-

nunk értékelésünkben a szép, jó, igaz s
a mindezek fölé boruló szentséges fogal-
mához. Ezek mindenütt, minden körülmé-
nyek között változatlan értékek (abszol-
ut normák) s ha életünk útját ezekhez
igazíthatjuk, örökérvényű eszmények felé
vezetnek.

Láthatjuk e gondolatmenet bibliai vo-
natkozásait! Mi más ez, mint a széles és
keskeny útról szóló példázat filozófiai
megfogalmazása, mi más, mint a két fil-
lérét odaáldozó szegény asszony erkölcsi
kiválóságának bölcséleti megvilágítása;
nem más, mint „a lélek kész, de a test
erőtelen” örök emberi felajdulásának, az
anyagi és szellemi kettősségre utaló
tudományos megfogalmazása.

E kettőség felismerésének, az értéke-
lés helyes gyakorlásának eszköze az
ember legnagyobb kincse: az intelli-
gencia. Ez benne a legnemesebb,
éppen, mert a legfontosabb emberi tevő:
kenységnek, az értékelésnek alapja. En-
nek birtokában képes a legnagyobb mű-
remek megalkotására: az olyan jelle-
mnek a kialakítására, amely mindig az
eszmények szerint él. Ez egyben a leg-
nagyobb boldogság is az ember szá-
mára, melyet a világ semmiféle más
öröme meg nem adhat, mert ez az ön-
tudat szabadságának és méltóságának
a boldogsága. Ez az Isten országá-
nak a megvalósítása, aminek szolgá-
lata az ember számára a legnagyobb
boldogság.

Az esztendő folyamán kiváló evan-
gélius szellemek sorsával ismerkedtek
meg rovatunk olvasói. Bármelyiknek
életpályát és belső, lelkiéletét gondolják
most meg Böhm Károly bölcséleti útmu-
tatása mellett, éppen az eszményi érté-
kelést, az erkölcsi jellem kialakulását s
így az Isten országának szolgálatát fog-
ják bennük felismerni.

Búcsúzzunk azzal, ki-ki szent elhatá-
rozással indul útjára: törekszik eszményi
értékelésre s ennek alapján Isten orszá-
gának a szolgálatára. Úgy legyen!

Dr. Zelenka Margit.

Hadijelentések a tanár-diák frontról

— Valahol Magyarországon. —

Ránk köszöntvén a szép május, több veszélyes ponton
Véres, döntő ütközetek zajlanak a fronton.

A harcosok kikémlélvén egymás gyenge pontját,
Támadásuk gyilkos tüzet mind-mind odaontják.

Áttanulmányozva többször a cannaei harcot,

A latin tanár úr máris látja a kudarcot,

Amely szegény Léc Palinkát menthetetlen várja,

Ha egy bőszi coniunctivussal oldalt körülzárja.

S míg így Pali szembe s oldalt harcol nagy erővel,

Jön egy másik tanár úr a Toricelli-csővel,

S nem engedvén neki csak egy kis lélekzetvételt,

Amonnét hozzávágják a Pythagoras-tételt.

Szegény Pali pislog, ámde nincs sok reménysége,

Egy szép bukórepülés lesz a hosszú harc vége.

Térde remeg, orra vérzik és a keze reszket,

Amikor megpillantja a szomorú indexet.

S tudván, hogy az ürömpohár még nem múlt el tőle,

Az atyai fogadástól remeg jóelőre.

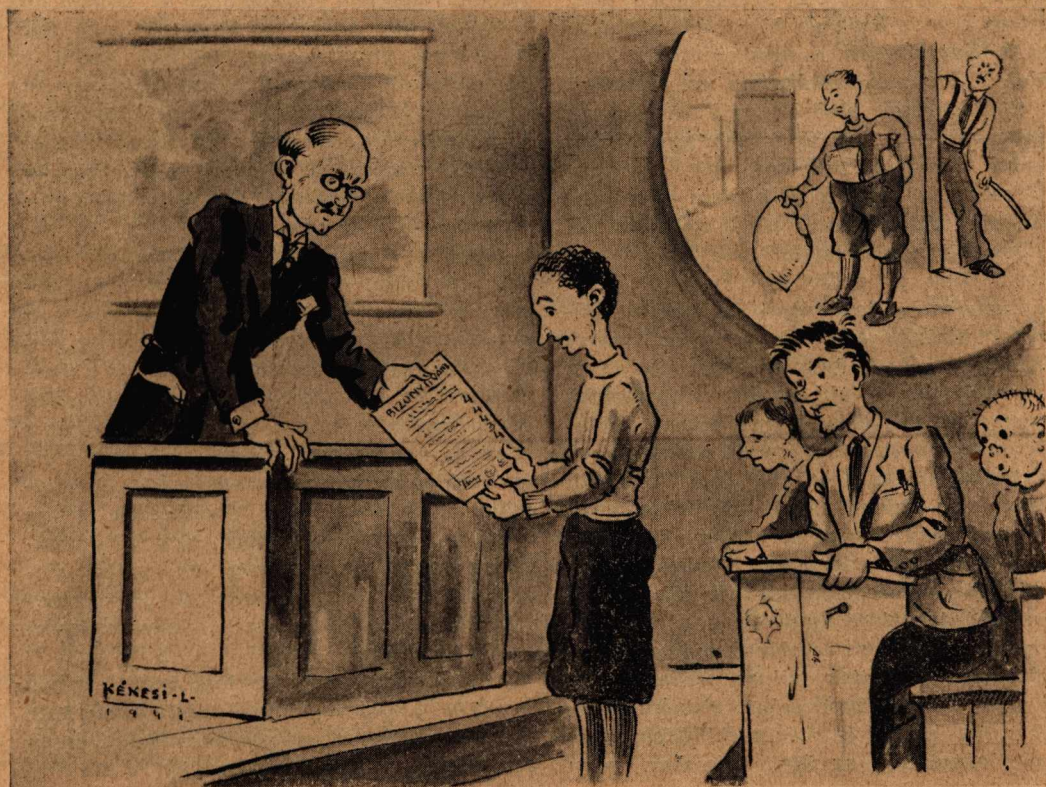
Mivel biztos, hogy nem éppen marcipánnal várják,

Beszerezett több jóféle, puha, pelyhes párnát,

S azzal felvértezve magát elől, oldalt s hátul

Várja, mi vész zúdul reá a sors haragjátul.

Közli: Telek.

Mák Pista VIII. o. tanuló előadásai az iskoláról

Édes öcsém!

Immáron két esztendeje, hogy igyekszem veletek megértetni az iskola lényegét és szellemét. Bár az igazgató úr nem bízott meg ezzel a feladattal, mégis szívesen tettem. A mai előadásom búcsúelőadás lesz, mert az osztályfőnök úr hitelt érdemlő állítása szerint sikerült a számtanvizsgán javítanom s így megpróbálhatom az érettségít. Ha a próba csak próba marad, akkor majd szeptemberben... A nemesebb gyümölcsök is mind ősszel szoktak érni.

Most még egy-két jótanácsot szeretnék adni. Ne változtassatok iskolát. A legtöbb esetben ugyanis cseberből-vederbe esik az ember. Csak az épület más, sajnos, a lényeg ugyanaz. A tanár urak mindenütt tanítani szeretnének s a könyveket is ismerik mindenütt. Sőt, a tankönyvek is majdnem ugyanazok. Ha valaki hazánk szépségeinek megismerése céljából folyamodnék az iskola-változtatás rendszeréhez, ne felejtse el, hogy túristáskodásra a nagyvakációban is nyílik alkalom. Ha valami elemicsapás következtében (szigorú latin tanár, eltanácsolás, stb.) mégis kénytelenek lennétek a változtatásra, az új iskola megválasztásánál körültekintéssel járjatok el. Tudjátok meg előre, mekkora udvara van az iskolának, milyen sportokat műveinek ott s milyen eredményeket ért el a KISOK-versenyeken. Felnőtt korotokban jó, ha azt is megérdeklőditek, hogy van-e leányiskola az illető városban, vagy

ennek hiányában járnak-e leány-magántanulók az iskolába?

A kisebbekhez mindig nyújasak legyetek. Úgy is hamar észreveszi szegény kis nebuló, hogy a latin tanár úr nem marcipánnal tartja, mint otthon az édesanyja, s a szabad elhatározásait korlátozza némileg az igazgató úr. Pedig máskülönben jó ember a ári. Természetesen azért a kellő tiszteletet követeljétek meg az alsósoktól, mert mint a költő mondta, minden iskola támasza, talpköve a fegyelem. Latin szótárt, körzöt, nyelvtant lehet tőlük kölcsönkérni, de pénzt soha, mert visszakérik. Nem baj, ha a tanár urakhoz is nyújasak és udvariasak vagytok. Ők rendszeren egyedül vannak az osztályban, ti pedig sokan s így ők a gyengébbek. A gyengébbekkel szemben pedig nem illik ki-méletlennek lenni.

Ne csüggedjétek soha, még ha rosszul is álltok valamiből átmenetileg. Az év végére vagy elmúlik a baj, vagy nem. Ha nem múlik el, legfeljebb ugyanabban az osztályban tanultok még egy évig. Ennek is meg lesz a haszna, mert jobban fogjátok tudni a tárgyakat. A matematika szabályai szerint ugyanis a tanulási idő és a tudás között éppolyan egyenes arányosság áll fenn, mint az idő és a megtett út között. Aki két évig jár egy osztályba, kétannyit fog tudni. S ez nem megvetendő eredmény.

Egyébként azt kívánom nektek, hogy az iskolában éppen olyan szép, nyugodt és harmónikus életetek legyen, mint nekem volt egy évtizeden át. Ugyanis nem három osztályt ismételtem, hanem csak kettőt: a harmadikat és hatodikát. A harmadikat azért, mert nagyon szerettem a latin tanár urat s mivel ő a következő évben is harmadikban tanított, vele maradtam hűségesen. A hatodikát pedig azért, mert tánciskolába jártam s mint tudjátok, két úrnak nem lehet egyszerre szolgálni, mert vagy az egyiket szereti az ember, vagy a másikat. Én a tánciskolát jobban szerettem... Isten veletek. Szébb jövőt!

Gyorsírással jegyezte: Rák Bandi.

U. i. Lapzártakor értesülünk, hogy Mák Pista, bár némi akadályok után, de az érettségít letette. Gratulálunk neki.

A világ legnagyobb csillagvizsgáló távcsöve épül a Mount Palomar-on. A távcső maga oly hatalmas, hogy annak közepében vannak elhelyezve a vizsgáldók fülkéi. Óriási vasgerendák tartják ezt a csőalakú építményt, amelynek közepében helyezkedik el a csillagász és azután tekintetét a föld felé fordítja, ahol pillantása egy tőle 17 méter távolságra fekvő óriási homorú tükörre esik és ilyen módon ebben a tükörben pillantja majd meg az éjszakai égboltot és a csillagokat. Aki elsőnek tekint bele ebbe a készülékbe, az előtt olyan látványosság tárul fel, amelyet eddig emberi szem nem látott.

Az amerikai csillagászok **óriási súlyú törpe csillagot** fedeztek fel. A csillag sűrűsége nagyobb, mint minden eddigi törpe csillagé. Ennek a sűrűsége ugyanis 36 milliószorosa a víz sűrűségének. Ez annyit jelent, hogy itt a földön ennek a csillagnak az anyagából egyetlen köbcéntiméter 36 tonnát tenne ki. Az új csillag hőmérséklete 2000 fok körül van, ami az átlagos csillaghőmérséklethez képest elég alacsony, tekintve, hogy Napunk felszínén, amely szintén nem tartozik a legmelegebb csillagok közé, 6000 fok a hőmérséklet. — A mostanihoz hasonló törpe csillagot alig hármát-négyet ismernek a csillagászok, titkukat azonban még nem sikerült megfejteni és megközelítő fogalmi sincsenek a természettudománynak arról, milyen anyagból állhatnak ezek a csillagok.

Új készüléket talált fel két svéd tudós, amelynek a segítségével fényt lehet vetni a **világtestek évmilliók történetére**. A készülék lényege egy ürszivattyúval ellátott talajkémlő szerkezet. A készüléket már kipróbálták a svédországi Gullmar-fjordban.

A halfogyasztás fejadagja Magyarországon alig éri el az egykilót, míg Németországban 12, Japánban és Angliában 22 kiló az évi személyenkénti halfogyasztás. A halfogyasztás növelése annál kívánatosabb volna, mivel

népünk állati fehérje fogyasztása igen alacsony. Tógazdaságaink tavaly 19.300 métermázsa halat termeltek, halkivitelnk 11.851 métermázsa volt, közel 1.6 millió pengő értékben.

Római korból származó romok között egy sírboltra bukkantak a szíriai Baalbek közelében. A sírban több római szarkofág volt. A beiruthi francia régészeti intézet tovább folytatja az ásásokat.

Római színház romjait hozták napvilágra a spanyolországi Umparias környékén folyó ásások során. A nagyarányú régészeti munkálatok folytán igen sok, a Krisztus előtti korból származó értékes leltre bukkantak.

Hatalmas alagút építését kezdik meg Hollandiában Velsen-nél, az Északi-tengeri csatorna alatt. Az új alagút, amely gépkocsi és vonatközlekedésre épül, 20 méterre a csatorna vize alatt vezet. Hossza 550 méter lesz.

Japán lakosainak a száma a legutóbb megtartott októberi népszámlálás adatai szerint 105,226.101.

Pozsonyban, melynek most 138.5 ezer lakosa van, 15.8 ezer magyar lakik a szlovák népszámlálás szerint.

Budapest tiszta vagyona az 1940. évi zárószámadás adatai szerint 1,018.429.000 pengő. Ebből az összegből a főváros ingatlanaira 742.764 millió pengő esik.

Egységes protestáns egyház alakult Japánban. Az egyes hitfelekezetek csak mint alosztályok élhetnek tovább. Saját gyülekezeteikben hitelveiket szabadon hirdethetik és képviselhetik. Kifelé azonban az állam csak az egységes egyházat ismeri el.

Irak, az ősi Mezopotámia, területe 291.980 négyzetkilóméter. Népeisége 1935-ben 3,560.456 lélek volt. A keresztyén lakosság száma meghaladja a százezret. A protestánsok száma 7740. Irak 1932-ben lett független királyság. Fővárosa Bagdad (az ókori Babilon) 287.000 lakossal.

P. F.

SÜGÁS

Az alsós elbeszélés-pályázaton díjat nyert.

Írta: Csizmadia György, a pápai ref. koll. IV. b. o. tanulója.

— Ki volt az?

Néma csend.

— Na, álljon fel bátran az illető!

A diákok biztatni kezdték egymást, hogy álljon fel, aki sugott. Tudták nagyon jól, hogy Szántó Géza tanár úr minden további nélkül beírja a négyest a felelőnek, ha nem kerül elő a sugó.

— Hát nem mer a bűnös felállani? Tudjátok nagyon jól, hogy négyest írok be a felelőnek, ha nem jelentkezik a tettes.

A diákok között most már mozgolódás támadt. Mindenki biztatta szomszédját, hogy álljon fel, ha ő volt.

Péteri János tiszta jeles tanuló. Négy év óta egyetlen egyszer sem felelt más jegyre, mint jelesre. Dolgozatai is mind egytől-egyig frott jelesek.

Csak egyetlen egy diák nem biztatta a szomszédját: Farkas Jóska.

— Tudom, hogy többet nem fogsz „em-nens” rám árulkodni! Sohasem írsz fel a táblára többé Szántó tanár úr órája előtt — és kárörvendően nevetett magában.

— Hát fiúk, akkor beírom a négyest. — Ezzel már vette is elő a noteszt.

— Nagyon sajnálom Péterit, mert már holnap megtartjuk az évvégi konferenciát és így Péterinek nem lesz alkalma többé javítani. Mindenesetre nagyon, de nagyon szégyelheti magát a bűnös. Így most a jeles tanulóknak kettest kell adnom történelemből.

Farkas Jóskát egy kicsit előntötte a pír. Ceruzája idegesen táncolt a kezében. De

aztán eloltotta a gonosz indulat szívében a jóérzés utolsó pislákoló mécsesét is.

Péteri pedig lassan elővette rongyos, színtelen zsebkendőjét és szeméhez emelte. Lük-tető, forró szívét alig enyhítették a keserű, sós könnyecsek.

— Szegény édesanyám elé nem merek többé kerülni — és görcsösen rázkódott össze, ha arra gondolt, hogy ha hazajön édesanyja a mosóteknő mellől, nem fog tudni sem enni, sem aludni. Hiszen fia volt ónéki mindene! Mily büszke volt édesanyja, ha eljött a tanár urakhoz érdeklődni fia előmenetele felől. Mindig a legnagyobb dicsérettel szóltak róla. — Óh, milyen szégyenletes lesz a mostani életem! — Leborult a padra s keservesen zokogott.

A tanár úr is meghatódott egy kisé, — de hát hiába!

— Nem tehetek másként! A jeles tanuló-nak is éppúgy be kell írnom a négyest, mint a többinek!

És az óra folyt tovább.

* * *

A villanyt is lecsavarta már. Farkas Jóska visszabotorkált a sötétségben az ágya. Olyan jól esett neki a puha, meleg ágy, hogy orráig húzta magára a paplant. Elgondolkodott a jövőn. Pár nap múlva otthon lehet. Óh, egyszerre milyen melegség öntötte el a szívét. Olyan lázasan kezdett egyszerre tervezgetni. Haza mehetek! Mennyi édes érzés van felhalmozva ebben a két szóban. Cso-

A magyar jövő

Jánossy György rajzsorozatából.

KÖNYVISMERTETÉS

Kilián Zoltán: Mátyás király ifjú hadserege.

A Rádió nagyon kedvelt ifjúsági előadásainak óriási népszerűségű vezetője pompás kis regényében Mátyás király felvidéki és déli dicsőséges hadjáratainak színhelyére vezeti ifjú olvasóit. A könyv három ifjú hőse három jóbarát, az érdekesítő történetben sok változatos és színes kalandban vesz részt. Kettejük Mátyás hadseregében a zsebrák várának ostrománál, Boroszló és Szabács viadalánál, a harmadik fiú Werbóczi István

meg a királyi kancelláriában régi oklevelek és fóliánsok között vitézkedik.

Kilián Zoltán meglepő történeti érzékkel rajzolja meg Mátyás korát, egyéniségeit és uralkodásának eseményeit. Szerencsés kézzel választotta meg azt a korszakot, mivel alig lehet felemelőbbet mutatni ma példaképpül az ifjúságnak, mint nemzeti felemelkedésünk, a magyar renaissance ragyogó időszakát.

A könyvet b. Farkas Imre korhű rajzai díszítik.

Megjelent a Királyi Magyar Egyetemi Nyomda kiadásában, a Könyvbarátok Kis Könyvei sorozatában.

A fiúk leültek. Az óra folyt tovább, de már nem tudtak elmélyedni a fordítás munkájába. Itt is, ott is összehajolt két fej, halk pusmogás és elfojtott kuncogás hallatszott. A cserebogár járt az eszükben, nem a rómaiak életéről szóló rövid latin mondatok.

Az óra vége felé járt; Borjádi kétszer is megbökte szomszédját, hogy nem csöngetnek-e még.

Ezen az órán azonban még egy rendkívüli esemény várt rájuk. Már egy perccel elmúlt az csengetés ideje, mikor kinyílt az ajtó és belépett a terembe Krenz bácsi. Krenz bácsi Somogyinak, a pedellusnak volt az apósa. Az öreg embert jól ismerte a diákság: naphosszat ott ült egy kis széken az iskola előtt és fogatlan szájában pipát tartott. Csöndesen, szótlánul üldögélt és lehunytt szemmel bámult a napba. Pipája sosem égett, ő meg mindig fázott. Most is télikabát volt rajta. Kiégett, öreg teste szerette, kereste a meleget.

Szóval, Krenz bácsi bejött és megállt az ajtóban. Pipája most nem volt a szájában: kezében tartotta. A sok kíváncsi szem csodálkozva meredt a szokatlan vendégre. Krenz bácsi csak állt és öreges hangon azt mondta:

— Nem szól a senkő.

— Mi baj van? — fordult feléje a tanár.

— Nem szól a senkő — mondta újra lakonikus rövidséggel.

Erre kitört a fiúkból az egész órán bennük bujkáló jókedv, és hangosan nevetni kezdtek. Krenz bácsi ugyanis sváb ember volt és csengő helyett senkőt mondott. Azt akarta jelenteni, hogy nem szól a csengő, elromlott a villanycsengő.

Tízpercben minden diák tudta, hogy nem szól a senkő. Szállóige lett belőle. Nem szól a senkő — lehetett hallani osztályban, folyosón és udvaron. Ha két diák összetalálkozott, az egyik csak annyit mondott: „nem szól a senkő”, és már nevettek is mind a ketten. Mert diákok voltak, fiatalok és egészségesek. És május volt. És mert a fiatalság mindig jókedvű: szeret nevetni.

19. A nagy nap.

Elérkezett a nagy nap, minden diák legfőbb ünnepe: az évváróünnepély. Olyan nagy nap ez, hogy nem is léphet minden bevezetés és kíséret nélkül elő a naptár többi szürke napjai közül, hanem mint meséskincsű, hatalmas keleti fejedelmek kivonulása alkalmával díszes kíséret előfutárai jelzik a nagy úr közeledtét, úgy jelezték kisebb ün-

nepségek és rendkívüli napok ennek az ünnepi aktusnak eljövételét. Ilyen ünnep volt például a maturandusok balagása. A sok mélyhangú, feketeruhás, serkedő bajuszú nyolcadikos ünnepies komolysággal vett búcsút az öreg iskolaépület minden zugától és az irigykedő, vihogó vagy értetlenül bámészkodó kisdíákok seregétől. Ilyen esemény volt a díszturna. Ez a leglátványosabb valamennyi kisebb esemény között. Vakító fehér trikók hosszú sora, — lesült karok egyszerre mozduló mutatványai, zenés felvonulás, díjkiosztás, tapsoló közönség — gomolyog az ember emlékezetében, ha visszagondol rá. Aztán az összefoglalók. Ezek ugyan kis drukkolással járnak, de csak az első napon. A második nap már érdekes, hiszen nem kell 1 óráig az iskolában maradni, és feleltetéskor a sok papa meg mama sűg nagy igyekezettel. Igaz, hogy néha rosszat sűgnak, de ezt meg kell nekik bocsátani, hiszen régen jártak már iskolába. Idetartozik a búcsú az elvégzett osztály tankönyveitől. Van, aki becseréli őket a következő osztály könyveire; van, aki eladja őket, hogy zsebpénze legyen; volt olyan is, aki máglyán égette el őket, mint a középkori papok a kiátkozott írásokat.

Ilyen előzmények után érkeztek el június 25-ikéhez, az iskolaév végéhez. A diákság felvonult a gimnázium dísztermébe. Ott voltak a szűlők is. Tele volt a képekkel díszített hatalmas terem. Bikácsy Ferkó is ott szorongott osztálytársaival egy sorban. Néha átlislanott a terem másik része felé, mert ott voltak szűlei is. Mind a ketten eljöttek.

A terem közepén dobogó, azon zöld posztóval leterített asztal volt. Az asztal mögött feltűnt Lovass igazgató úr

hatalmas alakja. Éppen úgy, mint az év elején. Megint beszélt szép, zengő hangján. Az ifjúsághoz beszélt. Azt kérdezte, hogy megcsinálták-e számadásaikat? Gyengék voltak-e, vagy erősek? Elvégezték-e, amire szeptemberben vállalkoztak? Itt egy kis szűnetet tartott. Aztán a nagyközönség felé fordulva folytatta beszédét. Ő felelt az ifjúság nevében. Büszkén és boldogan, mert szép eredménnyel zárult az év. Sok jó tanuló van, sok diáknak a nevét kellett vastag betűkkel szedni a nyomdásznak az Évkönyv számára. Ezekre a diákokra büszke ő, mint az intézet igazgatója, mert ezek a növendékek nemcsak maguknak, hanem a gimnáziumnak is dicsőséget szereztek. — Így beszélt az igazgató úr, aztán felnyitotta az Évkönyvet, hogy sorra felolvassa azoknak a neveit a nagy nyilvánosság előtt, akik jutalmat érdemeltek. Az első osztályon kezdte. Ott is az első név Bikácsy Ferenc volt.

Ferkó szűve nagyot dobbant, mikor nevé meg hallotta. Ki kellett lépnie a sorból és az igazgató elé járulni, mert egy szép könyvet kapott jutalmul tiszta jeles bizonyítványáért. Mikor megállt az emelvény előtt és sarkát katonásan összeverve meghajolt, még tapsoltak is. Ferke egész piros lett. Mikor helyére visszament, tekintetével megkereste szűleit. Észrevette, hogy édesanyja szemét törűlgeti. Akkor az ő torkát is fojtogatni kezdte valami; de meglökte Varsándi:

— Mutasd, milyen könyvet kaptál? Erre helyrezökként nyugalma.

Folyt tovább az ünnepély. Az utolsó jutalmazott diák Tormássy Zoltán, VIII. oszt. tanuló volt. Ő pénzt kapott, két borítékban is.

Egyszer aztán vége lett az ünnepnek. Kivonult a közönség; az utolsó diák is kilépett a hatalmas kapun és csend borult az iskolaépületre; hosszú, kéthónapos csend.

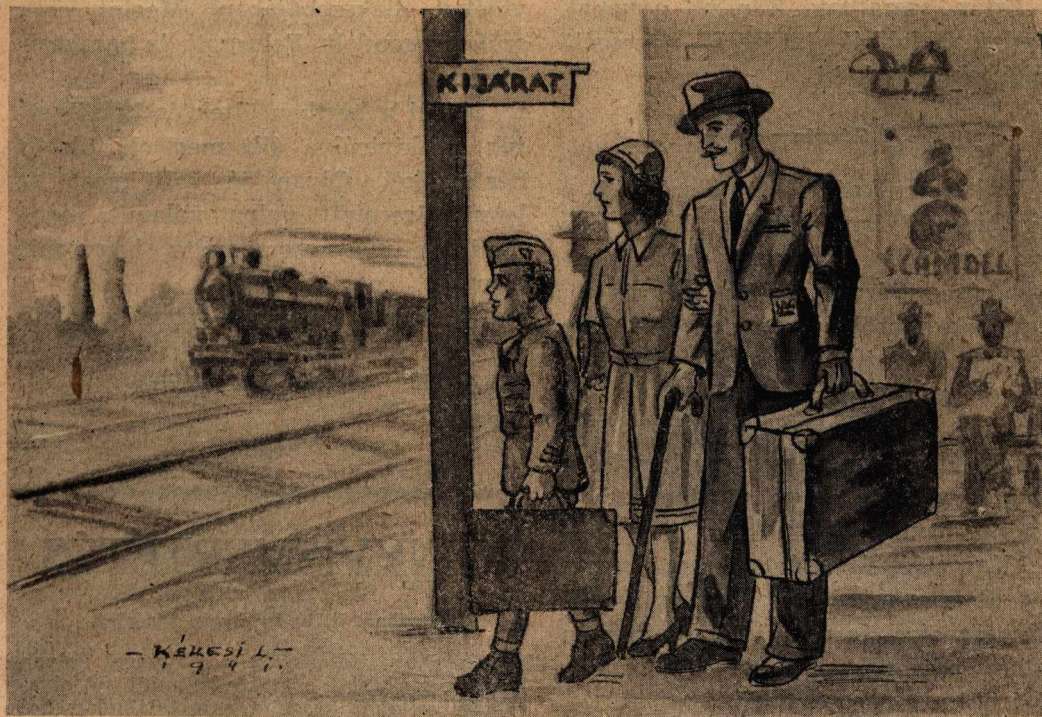
Ferke szüleivel ment szállására. Apja is, anyja is igen boldog volt. Kezdődött a csomagolás, búcsúzkodás. Gyuri is vígan tárgyalt szüleivel, hasz-

— Tessék ideadni a pénzt, édesapám, majd én megváltom — ajánlkozott készségesen Ferkó.

— Jól van, fiam — mondta mosolyogva apja. — Itt van negyven pengő, egy jegy 12 pengőbe kerül.

— Vigyázz a visszaadásnál — szólt utána édesanyja.

— Nem kell félteni, hiszen már

Aztán beszálltak.

nált Tormássy segítségével, átment ő is. Most megkapja a flóbertpuskát.

Délután cukrászdában voltak Bikácsyék, este meg elindultak az állomásra. Tele volt ismerősökkel a váróterem. Csupa szülő meg diák álldogált, vonatot várva. Bőröndök, ládák, kosarak feszültek mellettük a sok diákholtitól. Olyan volt az állomás, mintha iskolává változott volna át.

— Elmegyek, megváltom a jegyeket — szólt Bikácsy édesapja.

másodikos — mondta büszkén az apja.

Kis idő múlva visszajött Ferkó a jegyekkel.

— Tessék, édesapám, itt van a három jegy és tíz pengő vissza.

— Négy pengő jár vissza — mondta csodálkozva az apja.

— Igen ám, de én féljeggyel utazom, mert a diákok kedvezményt kaptak. Kihirdette az osztályfőnök úr, hogy aki akar, kap kedvezményes jegyre utalványt. Én kértem.

— Nahát ez a Ferkó! — csodálkozott édesanyja.

— Ügyes gyerek vagy — mondta édesapja és megsímogatta fejét. — Egész önálló lettél egy év alatt. Jutalmult most megkapod zsebpénznek azt a hat pengőt, amit megkerestél a jegenyen.

— Köszönöm, édesapám.

Aztán beszálltak. Elindult a vonat. Minden ablakból integető, nevetgélő diákfejek néztek ki.

20. A Sárvíz partján.

Ferkó kerékpárt kapott szüleitől a szép bizonyítvány öröme. Egész nap azon járt. Most is kiment rajta a határba, és a Sárvíz partján megpihent. Leszállt a gépről és nézte a vizet. Egy éve nem volt itt. Elgondolkozott ezen az éven, amit idegenben töltött el. Milyen sok minden történt is vele. Kis dolgok, és mégis egészen másképp látja azóta a világot, hogy szeptemberben elindult hazulról.

Más vidéket, más világot ismert meg. Itt van mindjárt a Sárvíz. Ennek nincs vízesése, és nem is áradt ki még eddig. Pedig nagyobb víz, mint a Hátár-árok!

A fiúk is. Itt, a faluban, parasztyerekek voltak a barátai. Azoknak ő volt a vezére. Ő volt a legokosabb köztük. A gimnáziumban sokat tanult a fiúktól. Jót is, rosszat is. Ott volt Gyuri, Hidas Öcsi, Tormássy, és a többiek. A legkülönb mégis Tormássy köztük. Ő is olyan szeretne lenni, ha nagyobb lesz.

Aztán szüleire gondolt. Eddig édesapja volt szemében a legokosabb ember. Őt csodálta legjobban, hiszen mindent tudott, minden kérdésére ő felelt eddig. Most úgy gondolta, hogy édes-

apja mellé oda kell sorolni Lovass igazgató urat és az osztályfőnök urat. Azok is igen okos emberek.

Így üldögélt ott a parton és nézte a sárgásan hömpölygő vizet. Már nem is gondolkozott, hanem csak ült a gazdag napsütésben és nézte az ismerős, otthoni tájat, amit kis kora óta ismert. Milyen sokszor maga elé képzelte ezt a vidéket diákszobájában! Megint csak szüleire gondolt. Felugrott és hazakariakozott.

Szülei a kertben ültek és beszélgettek. Ő kipirúlva állt meg előttük és nézte őket. Olyan jó volt most itt lenni! Szeretett volna valamit mondani, de maga sem tudta, hogy mit akar.

— Olyan jó itthon — mondta végül ragyogó szemmel.

Szülei egymásra néztek mosolyogva.

Vége.

KÖNYVISMERTETÉS

Sztrókey Kálmán: Száz kísérlet.

Sztrókey Kálmán új könyvével olyan hasznos és érdekes szórakozást nyújt ifjú olvasóinak, melyhez hasonlót nem találunk sehol a világirodalomban. Nagy tárgyismerettel, Say Kornél mérnök közreműködésével és rajzaival fölépítette az elektrotechnika tudományának egyszerű kísérleteken nyugvó rendszerét; aki elolvassa könyvét és végigpróbálja kísérleteit, a szellemes foglalkozáson kívül ismerője is lesz annak a tudománynak, mely szinte egész mai világrendünket mozgatja.

A kísérletekből kialakuló rendszer csúcán egy kis könnyűszerrel megépíthető villamos-motor áll, a hasznos időtöltés ajánlása. E kis motor fillérekebe kerülő megépítésére a kiadó pályázatot is hirdet ifjú olvasói számára. Talán a kialakuló kedves verseny is csak segíteni fogja a könyvet célja elérésében, a magyar ifjúság technikai érzékének fejlesztésében.

A könyv a Királyi Magyar Egyetemi Nyomda kiadásában, a Könyvbarátok Kis Könyvei sorozatában jelent meg.

TARTALOMJEGYZÉK

Vezércikkek, elmékedések:			
Beköszöntő	Lap	A pesti evangélikus diákok telepítése ..	107
F. Z.: Az osztály	9	Útleírás-pályázat	109
—: Az osztály lelke	2	Felsős elbeszélés-pályázat	109
—: A padok	26	Rajzpályázat	115
—: A tábla	50	Pályázat	241
—: A katedra	74	Mihály Edit: Leányruhák	borítólapon.
—: A kályha	106	Ismeretterjesztő cikkek, utirajzok, megemlékezések:	
—: A címer	130	b d.: A mi Erdélyünk	3
—: Az ajtó	154	Ki: Az ejtóernyő	15
—: A csengő	178	Dr. Zelenka Margit: Magyarok a hegyek közt	27
—: Az osztálykönyv	202	Dr. Kring Miklós: A kolozsvári bevonulás	30
	226	V. M.: A bukórepülésről	51
Költevények:		b. d.: Kincses Erdély	62
Vathy Elek: Erdély	1	—: A százötvenéves magyar színészet ..	75
Haniiffel Ernő: Őszi vasárnap	2	Dr.: Bukovszky Ferenc: Nagy mondások ..	95
Petőfi Sándor: Két ország ölelkezése ..	25	Dr. Halász Kálmán: Karácsonyfa története ..	98
Vályi Nagy Géza: Etető magyar	26	Ki: A palomári óriás	113
Szirti János: Égi mezőkön	33	R. L.: Dr. Bánkúti Dezső	131
Reményik Sándor: Mikor a villany elalszik ..	49	Erdélyi Mihály: A téli álom	134
Csaba József: Levél Reményik Sándorhoz ..	53	2g: A rövidhullámok	139, 165, 187
Túrmezei Erzsébet: Karácsonyeste	73	—: A légi torpedó	141
Reményik Sándor: Ne ítélj	92	—: Az ujsághírek nyomában	135
Bónás János: Ki van jelölve a helyed ..	105	b. d.: Grillparzer	157
—: Tökéletes ember	112	—: Művészi bábjátékok	179
Túrmezei Erzsébet: Hótakaró	129	B. L.: Érdekes gyakorlatok napjaink hadviseléséből	184
Reményik Sándor: Régi történet	142	b. d.: A délvidék visszatérése	203
Bódás János: Bűnös vagy	153	Dr. Bukovszky Ferenc: Horror vacui	206
Reményik Sándor: Hét vezér	154	R. L.: Marianne megtér az Úrhoz	230
Túrmezei Erzsébet: Husvét hajnalán ..	177	A gyorsdandár hazatérése	231
Bódás János: Útifű	178		
Vályi Nagy Géza: Népek pünkösdje ..	201	Trefák:	
Gryphius-Vathy: Jakab apostol napjára ..	202	Kékesi László: Bors Jani nyári kalandjai	10, 41
Túrmezei Erzsébet: Dal a buzaszemről ..	225	Telek: Mák Pista előadásai az iskoláról ..	17, 42, 64, 100, 119, 144, 170, 193, 217, 238
Elbeszélések:		Telek: Hadijelentések a tanár-diák front-ról	39, 120, 143, 169, 218, 237
Farkas Zoltán: Lu-ji, a hitvalló	11, 38, 53	Bibliai kalauz:	
Maróthy Jenő: Ki hozza a karácsonyfát? ..	78	S. L.: A békehozó	6
Halász Béla: Karácsonyfa	90	Grünvalszky Károly: Ábrahám	34
Hamvas József: Tintafolt	110	—: Jákob	60
Gyallay Domokos: Nagy korcsolya, kis fiú	132	Dibelius: Jézus	87
Halász Béla: A nyírfák bosszúja	159	Grünvalszky Károly: Mózes	116
Tóth János: Utolérte	167	—: Első Ézsaiás	136
Bruoth János: Párbaj	180	—: Második Ézsaiás	162
Csurka Péter: Egy régi fejfához	209	—: Harmadik Ézsaiás	189
Blázy László: A IV. B hetilapja	227	—: Joel	212
A mi hitünknek cselédi:		—: Keresztelő János	232
Dr. Zelenka Margit: Petőfi	64	Zsengék:	
—: Kossuth	99	<i>Útleírások, elbeszélések:</i>	
—: Görgyey	115	Szabó József: A Bakonyban	19
—: Kossuth Lászlóné	142	Helényi Mihály: Jóska és a bicskám ..	123
—: Br. Jósika Miklósné	168	Bánki Horváth János: Péter	146
—: Veress Pálné	192	Csukly László: A temetőben	172
—: Tessedik Sámuel	215	Potyondy Gyula: A becsület mindenek-előtt	195
—: Böhm Károly	236	Herczegh Tibor: Erdélyi krónika	219
Ifjúsági problémák, beszámoló:		Csizmadia György: Sűgás	240
Pályázat	9, 33, 50		
Alsó elbeszélés-pályázat	77		
Verspályázat	94		
Beszámoló a pályázatokról	99		

Versek:	Lap
Fáy Ferenc: Hűsz évig	21
Potyondy Gyula: Az öreg Kárpátok	45
Antalits Ferenc: Pályaválasztás	45
Tertinszky Edit: A felhőt is	45
Kökény Pál: Vadvirág	122
—: Emberek, sorsok	122
—: Sivatagban	122
Vályi Nagy Ervin: Szeretem az Istent	168
Nagy Margit: Csillagok alatt	167
—: Nem jártam ott	197
—: Aratás	197
Madocsi Magda: Gyermek a háborúban	220
Wallner János: Száll a dal	220
Kökény Pál: Kérés	221
— Tisztelet	221

Beszámolók:

Hexendorf Alisz Tahiban szólt az Úr	44
Ambrus Dobay Erzsébet Kolozsvári levél a bevonulásról	67

Diákanekdoták:

Kliment Z. Miklós: Hogyan felel a diák	124
Kelemen Tamás: Iskolai esetek	149
—: Diáktörténetek	173
Kliment Z. Miklós: Diáktörténet	173
Mayerik Károly: Diákesetek	196
Kelemen Tamás: Diáktörténetek	220
Réti Ernő: Diákesetek	221

Apró cikkek:

Heine és a Biblia	59
Mindenáron	64
Melanchton halála	65
Bibliai szemmel nézve	89
Jövel, Uram Jézus	97
Teljes erejéből	106
Győry Vilmos	112
I. Rákóczi György	118
Igazi vasárnap	119
1848 márc. 15.	167
Az Úr oltalmában	167
Ki a hatalmasabb	193
Az oltárig	211
Nem kaptam szeretetet	235
Egy el nem készült arckép	235

Könyvismertetések:

Búzás Viktor: A magyar föld meséje	59
Fábián Gyula: Szilassy Bálint	59
Ortutay Gyula: Kis magyar néprajz	124
Demény Miklós: Cserkészpróbák könyve	141
Kenyeres Imre: Rejtelmes irodalom	149
Szegváry Mihály: Szekundairtó R. T.	161
Kalló Ferenc: Itt a piros, hol a piros	188
Kilián Zoltán: Mátyás király hadserege	242
Sztrókay Kálmán: Száz kísérlet	246

Regény:

Laki Tibor: Bikácsy Ferkó elindul	22, 46, 69, 102, 125, 150, 174, 198, 222, 243
--	--

Szerkesztői üzenetek:

	Lap
..	161, 170, 173, 192, 217

Anekdoták:

..	17, 21, 33, 40
------------	----------------

Innen-onnan:

..	13, 43, 66, 101, 121, 145, 171, 194, 218, 239
------------	---

Képek:

Illusztrációk:

Móritz Sándor:	12, 57, 210
Kékesi László: 23, 25, 70, 103, 105, 111, 127, 151, 153, 174, 206, 207, 208, 223, 246	
Farkasdy Zoltán: 49, 73, 86, 92, 133, 160, 181, 182	
Jánossy Ferenc	227

Tréfás képek:

Bors Jani nyári kalandjai	10, 41
Hadijelentések a tanár-diák frontról	93
..	94, 120, 143, 169, 216, 237

Más tárgyú képek:

Kolozsvár	1
Mátyás-szobor	3
Vajdahunyad	4
Törösvár	5
Az ejtőernyő (3 kép)	15, 16
Város vége (Wagner Orsolya rajza)	20
Magyarok a hegyek közt (4)	27, 28, 29
A kolozsvári bevonulás (2)	30, 32
Onarckép (Móritz S. rajza)	42
A bukórepülőkről (4)	51, 52
A nagyváradi bevonulás	62
A szatmárnémeti bevonulás	63
Tájkép (Móritz S. rajza)	68
A 150 éves magyar színészet (2)	75, 76
Angyali üdvözlét	77
A kisded Jézus	98
A palomári óriás (2)	113, 114
Téli táj	129
Dr. Bánkúti Dezső	131
Téli álom (2)	135
Farsang (Móritz S. rajza)	140
Légi torpedó	141
Gibraltár	155
Albán bazár	156
Rodosz szigete	156
Grillparzer	157
Rövid hullámok (3)	165, 166, 187
Krisztus a kereszten	177
Művészi bábjáték (2)	179
Hadi képek (5)	184, 185, 186
Arckép (Móritz S. rajza)	196
Rafael: Pál apostol prédikál	201
Ujvidék	203
Szabadka	204
Zombor	205
Zenta	204
Arckép (Tar László rajza)	221
Búzamező (Kunfalvi felvétele	225
A gyorsdandár (3)	231
A magyar jövő (Jánossy Gy.)	242
Lányruhák	borítólapon.

Leányoknak

Még soha ennyi üde, fiatalos ruhát nem láttunk, mint az 1941-es tavaszi kollekcióban! A sok tavaszi sötétkék fehérrel diszített ruhák után, nyárra is uralkodik az angolos fazon. A mintás selymek közül az idén a petty a legdivatosabb. A petty nagyságának minden változatát viselik. Nagyon frissek és fiatalosak a pettyes estélyi ruhák is. Sok csíkosat láthatunk. Igen helyesek nyaraláshoz a ráncolt fehér vagy kék szoknyákhoz a piros-fehér csíkos angol ingblúzok. Délelőtt sok csíkos vászon vagy karton ruhát hordanak kis színes bolerókkal. Divatszínek: zöld, piros, fehér, kék.

Tehát a jelszó: fiatalosan, egyszerűen és praktikusán!

Mihály Edit.

Az IFJÚ ÉVEK májusi számának rejtvénymegfejtései:

Keresztrejtvény:

HEBEG TELEK
HARAMIA AESOPOS
ÉLI ■■ ESZELŐS ■■ RNO
BOOS ■■ ZALA ■■ EBÉDR
ETTEL ■■ LŐ ■■ ANISOS
RT ■■ REPEDÉS ■■ AZRA
IZ ■■ IRÁ ■■ LÓGGÓK
ABOD ■■ AKCEDÁL ■■ EE
RENATE ■■ ST ■■ TOAST
ISARI ■■ COMO ■■ FLEE
EZI ■■ ZSAROLÓ ■■ ALT
LÉDERER DARÁNYI
DÖREJ HAJTŰ

Betűrejtvények:

Szarkaláb
Ószeres
Kerek
Lángész
Délvidék
Jelige

SZÓTAGREJTVÉNY.

Révai
Ágika
Kaktusz. Rákosi Viktor
Oktat
Sion
Imre

BUDAPEST, 1941. JUNIUS.

XIX. ÉVFOLYAM 10. SZÁM.

IFJÚ ÉVEK. Ifjúsági folyóirat.

Alapította **Algöver Andor.**

Laptulajdonos: az **Országos Evangélikus Tanáregyesület.**

Főszerkesztő: **Dr. Bánkúti Dezső.** Felelős szerkesztő és kiadó: **Dr. Rempert Elek.**

Szerkesztő bizottság **Arató István,** Kőszeg. **Dr. Blázy László,** Budapest. **Dr. Czinkótszky Jenő,** Békéscsaba, **Dr. H. Gaudy László,** Budapest, **Dr. Keken András,** Hódmezővásárhely, **Kirner Gusztáv,** Békéscsaba, **Máczy Lajos,** Nyíregyháza, **Dr. Ruhmann Jenő,** Sopron, **Dr. Zelenka Margit,** Budapest, **vitéz Zerinváry János,** Bonyhád.

Szerkesztőség: Budapest, VII., Vilma királynő-út 19.

Kéziratok a felelős szerkesztő lakására, Budapest, VII., Damjanich-u. 28/b, III. 22. küldendők.

A kiadóhivatal vezetője: **Ruzicska László,** Budapest, XI., Váli-út 4, II. 2.

Postatakarékpénztári csekk számla: 26.111.

A lap havonként jelenik meg.

Előfizetési ára egy évre 3 pengő; egyes szám ára 40 fillér.